

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 54. Ludovicus Rex coronatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. In hac ergo causa lecti sunt Canones
A. C. 878. Concilii Sardicenis, Decretum Leonis
 Papæ, de Episcopis Sedem mutantibus,
 & Canones Africa, qui eodem modo E-
 piscopos transferre ac Baptismum vel
 Ordinationem iterare prohibent. Tan-
 dem Concilium Decretum condidit, quod
 Laicis prohibet, dimissis uxoribus suis,
 iisque luce fruentibus, alias accipere.
 Jubentur primam uxorem admittere, &
 cut etiam Episcopi relicta Sede minore
 majorem non retinere, sed sine mora ad
 priorem redire.

Jo. ep. 115.

Frotarius ad Concilium adventi,
 cumque aptissime causam dixisset, obti-
 nuit, ut secundo citaretur Comes Ber-
 nardus, qui eum accusabat, quod Civita-
 tem Bituricensem Ludovici Regis ini-
 micis prodere molitus esset. Sed Fro-
 tarius objecta sibi a Bernardo coram Con-
 cilio & Rege, qui tunc advenerat, faci-
 le diluturum se affirmabat. Itaque Ber-
 nardum Comitem cum Vicecomite Ge-
 rardo aliisque tribus, ad iudicium secun-
 dum Canones & Leges subeundum ite-
 rum citatum, & venire recusantem Con-
 cilio excommunicavit, jam prius a Fro-
 tario excommunicatum.

ep. 120.

§. LIV.

Ludovicus Rex coronatur.

Conc. n. 11. **H**is peractis Joannes Papa, septima Se-
ex Ann. Bert. ptem.

ptembris anno octingentesimo septua-
 gesimo octavo, Ludovicum Balbum, et si
 anno superiore eum Hincmarus unxis-
 set, Regem coronavit, (*) atque finito
 solemniter ritu invitatus est ad eum invi-
 sendum in Regia arce extra civitatem
 posita. Unde, mensæ adhibitus, & post
 epulas tam a Rege quam ab uxore ejus
 donis cumulatus, Treca remittitur.
 Jussit deinde Rex, missis Proceribus, Pon-
 tificem suo nomine rogari, ut etiam u-
 xorem suam Reginam coronaret; sed
 impetrare non potuit, procul dubio,
 quod Regis nuptiæ Papæ non probaren-
 tur. Nam Rex Ludovicus prius uxorem
 acceperat Ansgardem ex nobilissima
 Francorum prosapia natam, ex qua duos
 filios susceperat. Quia vero in deligen-
 da

Sæculum IX.
 A. C. 878.

Sup. n. 44.

Ann. Met.
 878.

(*) In Critica P. Pagi ad hunc locum lego:
*Hæc Ludovici Balbi Coronatio a Joanne Pa-
 pæ peracta, Baronio anno superiori Num. XVII.
 Et hoc anno Num. XXXIII. aliisque non pau-
 cis erroris causa fuit. Existimarunt enim Lu-
 dovicum Balbum Carolo Calvo patri in Impe-
 rium successisse, cum tamen hæc Coronatio Re-
 gia fuerit non vero Imperialis, licet Joannes
 Papa in Ludovicum Balbum Imperium trans-
 ferre studuerit, ob idque a Romanis vexatus
 Urbe hoc anno excedere coactus sit, uti refert
 Sigebertus in Chronico.*

Ceterum ipse Ludovicus a titulo Impera-
 toris abstinuit.

Sæculum IX. da uxore Regis parentis sui consensum
A. C. 878. non exploraverat, ille rejecta Ansgarde
 filium compulerat ad ducendam Adel-
 heidem, quam Papa corona Regia orna-
 re recusabat. Quippe etiam Ansgardis
 in vivis agebat. (*)

Tum

(*) Laude dignissima est in hoc loco Jo-
 nis Papæ constantia.

Largissimus in Reges est Joannes Launojus
 in suo Tractatu: *Regia in Matrimonium pe-
 testas*, edito, Paris. 1674, cum Principibus non
 modo jus Matrimonia legibus civilibus coe-
 cendi, sed etiam dirimendi tribuit. Verum au-
 diamus R. P. Natalem Alexandrum in Artic. de
 Joanne VIII. Pontifice. *Scriptit ad Ederedum
 Archiepiscopum Anglorum* (Joannes Papa
 Ep. LXV.) *De Matrimonii indissolubilitate.*
Præclarum legitur hac in Epistola testimonium,
quod hic subjicio, ut innotescat, quam fuit
circa hancce quæstionem Romanæ Ecclesiæ
traditio. His autem, inquit, quos asseris uxores
proprietas contra præceptum Domini relin-
quere, præcipimus neque virum ab uxore, ne-
que uxorem a viro, nisi causa fornicationis, di-
scedere; quod si ob hoc discesserit, manere in-
nuptum vel innuptam, aut sibi mutuo reconcili-
ari: Quoniam dicente Domino, quod Deus
conjunxit, homo non separet; Et ideo cum prio-
rem sibi legitimo matrimonio junctam quis
quam deserere nequeat, nulla ratione illi pro-
sus conceditur aliam, vivente priore, condu-

Tum Frotarius Bituricensis & Adal-
 garius Augustodunensis Joanni Pontifici
 tradiderunt Caroli Imperatoris literas,
 quibus Filio suo Ludovico jam morti pro-
 ximus Regnum donaverat, cum gladio
 S. Pe-

Saeculum IX.
 A. C. 878.
 Ann. Bert
 878.
 ibid. ann.
 875.

re; quod si fecerit, & non emendare sub satis-
 factione studuerit, ab Ecclesiae consortio maneat
 separatus. Hoc Testimonium Joannes Lau-
 nojus in Libro de Regia in matrimonium po-
 testate, insigni & Bonis omnibus execranda
 fraude corruptit; ita enim scribentem Joan-
 nem VIII. refert: pag. 483. Et ideo cum
 priorem legitimo sibi matrimonio junctam quis-
 quam deserere nequeat, illi conceditur, aliam
 vivente priore ducere. Expunxit tria haec
 vocabula interpolator, NULLA RATIONE
 PRORSUS. Sic etiam refert priora verba
 Pontificis: PRÆCIPIMUS NEQUE VI-
 RUM AB UXORE, neque uxorem a viro,
 nisi causa fornicationis, discedere, quod si ob
 aliud discesserit, manere innuptum, vel innu-
 ptam. Scripsit Pontifex Joannes, quod si ob
 hoc discesserit, sed Launojo intererat mutare
 HOC in ALIUD. Quod significaret, Joan-
 nem VIII. fuisse in ea sententia, ut conjux
 discedens quidem, ob aliam causam quam for-
 nicationem, debeat manere uxorem: at vero ob
 fornicationem discedens, aliarum nuptiarum
 habeat potestatem.

In Editione Operum Launoji Coloniae Al-
 lobrogum anno 1731. pag. 842. tom. I. omni-
 no

Sæculum IX. S. Petri in signum Investituræ. Unde
A.C. 878. dispicimus, quod de Regno Italiae & Di-
 gnitate Imperiali ageretur, cum de Re-
 gno Franciæ jam quæstio esse non pos-
 set, postquam illa corona Pontifex Lu-
 dovicum ante paucos dies decorasset.
 Petebant igitur duo Episcopi nomine
 Regis, ut Papa illam donationem Impe-
 rii, ab Imperatore Parente suo sibi fa-
 ctam, datis literis confirmaret. At con-
 tra Pontifex Abbatia San-Dionysianæ
 Donationem, quam a Carolo Imperato-
 re Ecclesiæ Romanæ factam esse dice-
 bat, produxit, petiitque, ut hanc Lud-
 vicus Rex confirmaret, si vellet, ut ipse
 Donationem Imperii ratam haberet.

Crediderunt plurimi, hanc Donatio-
 nem Monasterii S. Dionysii colludente
 Rege pactam, ut prætextum, illud Go-
 zelino, Cancellario suo, & S. Germani
 de

no ita lego: *Et ideo, cum priorem legitimum
 sibi matrimonio junctam quisquam deserere ne-
 queat, illi conceditur, aliam vivente priore con-
 ducere.* Additque Launojus: *Quid clarius
 expressius?* Sed ego in his verbis sensum non
 reperi. Quomodo enim conceditur aliam vi-
 vente priore ducere, si priorem deserere ne-
 queat? Alteram vero depravationem, cujus eum
 accusat Alexander in ista Editione non video,
 sed lego: *Quod si ob hoc discesserit.* Forte
 istud in posteriore Editione correctum.

de pratis Abbati, cui memoratum Monasterium contulerat, auferendi, sibi que retinendi haberet. Ita utraque Donatio effectu caruit.

§. LV.

Concilii Trecentis finis.

Decima Septembris, cum Rex ad Papam se contulisset, & familiariter collocutus fuisset, ambo in Concilium ingrediuntur. Illa die Excommunicatio pronunciata est contra Principem Hugonem Lotharii filium ejusque conscios, & nominatim, Emmonem, Bernardi Comitis fratrem, in patriam adhuc dum grassantes, contempto juramento fidei, quam Hugo Regi Ludovico juraverat.

Jo. ep. 12.

Tum, instantibus quibusdam Episcopis, & Rege consentiente, statuit Joannes Papa, ut Hedenulfus, Hincmaro subrogatus, Sedem Laudunensem teneret. Hoc autem modo Hedenulfus Cathedram Episcopalem Laudunensis Ecclesie conscenderat. Carolus Imperator, postquam Corona Imperii redimitus fuisset, Roma abiturus, a Pontifice literas obtinuerat, eadem die quinta Januarii anno octingentesimo septuagesimo sexto datas, & ad Hincmarum Remensem directas, quibus Sententiam Concilii Duziacensis contra Hincmarum Laudunensem latam confirmabat, Archiepiscopo præcipiens, ut sine dilatione in locum ipsius alium Episcopum eligi